

Taula

7	Bar Manel
9	Porteria
11	Celobert
13	Entresòl 1a
15	Entresòl 2a
17	Primer 1a
19	Primer 2a
21	Segon 1a
23	Segon 2a
25	Tercer 1a
27	Tercer 2a
29	Quart 1a
31	Quart 2a
33	Àtic 1a
35	Àtic 2a
37	Sobreàtic

Bar Manel

El bar Manel és un local que fa
olor de cafè amb llet i pa amb tomàquet,
un lloc hospitalari on la rutina
pren un tallat abans d'anar a la feina.
Des que la matinera llum del sol
escombra ombres nocturnes pels carrers,
el bar Manel és l'ànima del barri,
una olla on bull la civilització
amb tots els ingredients que la conformen,
amor, treball, fatiga i esperança,
joia, dolor, desig i melangia.
Aquí se sent el pols de la ciutat,
la força de la seva sang plebea,
el seu torrent que corre i que s'atura
rítmicament, com un gran engranatge.
Taules on l'amistat es comparteix
o hi beu un got de vi la solitud,
on la felicitat vessa la copa
o plora, inconsolable, la tristesa.
El bar Manel,
cruïlla de camins,
gresol on es barregen les històries,
refugi espiritual dels perdedors.

Porteria

Aquí hi havia abans una portera
que es deia María Antonia i era vídua
i que va jubilar-se ara fa uns anys.
Era d'origen andalús, alegre
com una festa en un poble del sud
i sempre estava fent alguna cosa.
Els més antics entre el veïnat recorden
la seva silueta atrafegada,
vestida amb davantal i sabatilles,
canviant una bombeta del replà
o netejant els vidres de la porta,
els passamans, els marbres, els daurats,
els timbres o el mirall de l'ascensor.
Duia un manyoc de claus a la butxaca;
la clau dels comptadors, la del terrat,
la de l'habitació dels mals endreços,
la de les bústies,
la del celobert.
Si algú marxava de vacances, ella
s'encarregava de regar les plantes.
S'ocupava de tot i governava
el seu petit imperi quotidià
com una emperadriu d'estar per casa.
Tot i que de moment no hi ha ningú

que hagi vingut a omplir la seva absència,
sortosament, els administradors
segueixen tenint cura de la finca
i envien una dona de fer feines
que ve un parell de cops a la setmana.

Celobert

Surto a fumar
i el celobert vomita llum de lluna.
M'agrada la ciutat allà on es mostra
oberta i palpitant
i és com l'anatomia d'una bèstia.
M'agrada en els racons
farcits d'enigmes diminuts i fràgils,
murs esquerdats,
desguassos que gemeguen,
confluint
en una canonada d'uralita
i finestres petites que il·luminen
no sé quines estampes quotidianes.
M'agrada aquest indret,
aquest retaule,
aquest mirall trencat on les persones
tornen a ser, senzillament, persones
i la vida batega,
es manifesta,
estima, sua, necessita i caga.